

[H. C. Hansen.]

glemt at omtale mit partis betydelige ansvar for kronedskæringen i 1949. Hvorfor skulle jeg glemme den? Det er da mere mærkeligt, at indenrigsministeren stadig husker på den. Det forekommer mig, at hans statsminister så lidt desorienteret ud, da den skrubbudse røg ud af munden på indenrigsministeren. Sikken en måde at hilse førstemanden og hans parti på på en fødselsdag, når alle ved, at venstre var ganske enig med socialdemokratiet i det nødvendige i devalueringen. Det var vist en af de her planter, ministeren talte om i går, „Sviger mors onde Tunge“, der dér blev afleveret. Det var et grimt træk — på en fødselsdag. Når det ærede medlem hr. Fibiger lige har sunget kærlighedens lov-sang, behøver indenrigsministeren da ikke straks efter at drille kammeraterne med en smådevis.

Det var iøvrigt med interesse, at jeg påhørte de afsnit af den højtærede boligministers tale, som berørte en række vigtige byggeproblemer på en saglig måde. Det glædede mig at høre, at den højtærede minister nu i løbet af to måneder har taget det tredje initiativ til at gøre adgangen til genbelåning af byggelån større. De to første var det begrænsede tilsagn fra nationalbanken og det ubegrænsede vedrørende parcelhusene. Hvor meget drejer det sig om i tredje omgang? Men jeg kan ikke lade være at tage den højtærede ministers bestræbelser som en bekræftelse på mit partis opfattelse, at den højtærede minister var lige ved at bringe boligbyggeriet til standsning.

Må jeg iøvrigt her sige, at der tales så meget om, i hvor stor udstrækning det militære byggeri tager materiale fra det civile (Afbrydelse af indenrigs- og boligministeren [Akse] Møller)... og arbejdskraft, måske. Mit „måske“ er ikke udtryk for tvivl om rigtigheden af den højtærede ministers afbrydelse, men ganske simpelt en tilføjelse, fordi jeg havde glemt at nævne arbejdskraften i sammenhængen.

Jeg ved ikke, om det er muligt af grunde, som er let forståelige, at fortælle, hvordan forholdet er mellem anvendelsen af materiale og arbejdskraft til militært og civilt byggeri. Jeg giver på forhånd den højtærede minister den naturlige margin, som spørgsmålet må berettiggende ham til at have, men på den anden side synes jeg, at det var rart at få at vide, hvis det kan lade sig gøre, hvordan forholdet er, fordi det forekommer mig, at der er helt urimelige forestillinger om, hvor stor en part af materialer og arbejdskraft der

efterhånden er samlet på den militære side. Jeg beder den højtærede minister overveje, om — og i givet fald i hvilken form — han mener at kunne besvare dette spørgsmål.

Den udvidelse af kreditgivningingen til byggeriet, som er omtalt af forskellige ministre, begrundes den højtærede finansminister med, at der er tale om et samfundsvigtigt område, som regeringen må støtte. Jeg er enig med den højtærede minister heri. Og det samme gælder en betydelig del af kommunefinansieringen og vel også af eksportfinansieringen. Men hvor holder det samfundsvigtige op efter den højtærede ministers mening? Og hvorfor er renten nu ikke i stand til på naturlig og selvregulerende måde at løse dette spørgsmål? Der er en dobbelthed i den højtærede finansministers syn på pengepolitikken, som jeg tror at andre end jeg gerne vil have nærmere forklaret. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard var jo inde på det samme problem. Når der er tale om at begrænse de samlede investeringer, ønsker den højtærede finansminister renten som regulator, og vi har derfor fået en rentefod på over 6 pct., men den højtærede statsminister siger, at regeringen ikke ønsker arbejdsløshed. Hvorfor skal renten da så højt i vejret? Ja, man kunne tænke sig, at det var for at give plads for netop de investeringer, der kan betale en så høj rente. Men her kommer så den højtærede boligminister — og jeg bebrejder ham det ikke — og siger: boligbyggeriet må ikke rammes så hårdt. Hvad er egentlig meningen med det hele?

Jeg går ud fra som en selvfølge, at vi om pengesituationen og kreditforholdene får en drøftelse snarest med regeringen. Jeg anmoder den højtærede statsminister, og jeg gør det på mit partis vegne, om at give løfte om at tage initiativet hertil. Mit partis synspunkter fremgår klart af min tale forleden.

Vi kan så ved samme lejlighed tale lidt med den højtærede landbrugsminister om kødpriserne. Det var jo en mærkelig tale, ministeren holdt — han syntes at mene, at den lov havde han ikke noget ansvar for. Så let klares den sag nu ikke. Så let kan man ikke behandle trufne aftaler. Vi vender tilbage til spørgsmålet.

Må jeg sige til finansministeren, at jeg var skuffet over hans svar på mit spørgsmål til ham om aftalen med nationalbanken. Alt ligger jo åbent, sagde ministeren. Ja, hvorfor? Fordi „Social-Demokraten“ kom under vejr med den trufne aftale. Og først derefter — den 13. september — offentliggjorde man en aftale, som var truffet godt